

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 51/2012-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. A. M., T., zastúpeného advokátom JUDr. P. T., T., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo 42/2010 a jeho rozsudkom z 19. apríla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. A. M. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júna 2011 doručená sťažnosť Ing. A. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo 42/2010 a jeho rozsudkom z 19. apríla 2011 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti najmä uviedol, že: *«Na základe Mandátnej zmluvy č. 04/2004 uzatvorenej medzi mnou a obcou Š. dňa 24. 09. 2004, upravenej Dodatkom č. 1 zo dňa 21. 10. 2004, riadne... ešte ako živnostník (Ing. A. M. - I.) dodal obci Š. realizáciu výberu dodávateľa stavby 96 bytových jednotiek H. p. Š., ktoré práce... vyfakturoval faktúrou - daňovým dokladom č. 01/05 zo dňa 21. 01. 2005 na sumu spolu s DPH 283.220,- Sk, splatnú dňa 20. 02. 2005.*

Žalobou zo dňa 09. 05. 2005 podanou na Okresnom súde Trnava... domáhal som sa proti žalovanej obci Š... zaplata sumy 7 900,15 € s prísl. titulom odmeny za činnosť vykonanú v zmysle mandátnej zmluvy (výber zhotoviteľa pre stavbu 96 bytových jednotiek).

Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 21 Cb 115/2005 zo 17. 8. 2009 bola moja žaloba zamietnutá a osobitným uznesením som bol zaviazaný nahradiť žalovanej trovy konania.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa som podal odvolanie.

Rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) bol rozsudok okresného súdu zmenený a žalovaná bola zviazaná zaplatiť mi 7 900,15 € so 14 % úrokom z omeškania od 21. 2. 2005 do zaplata. Zároveň krajský súd týmto rozsudkom zmenil uznesenie o trovách konania a zviazal žalovanú nahradiť mi trovy konania v celkovej sume 4.393,48 € k rukám môjho právneho zástupcu.

Zmeňujúci rozsudok krajského súdu napadla dovolaním žalovaná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky... rozsudkom sp. zn. 1 Obdo 42/2010 z 19. 4. 2011 zmenil rozsudok krajského súdu tak, že žalobu zamietol a zviazal ma nahradiť žalovanej trovy dovolacieho konania v sume 487,72 € na účet jej právneho zástupcu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že rovnako ako odvolací súd dospel aj najvyšší súd k záveru, že plnenie, ktoré mi žalovaná poskytla celkovo vo výške 1.348.896,- Sk nemožno považovať za plnenie na žalovaný nárok, ale ide o plnenie poskytnuté z neplatného právneho úkonu - dodatku č. 1 k mandátnej zmluve.

K záveru o potrebe zmeniť rozhodnutie krajského súdu a žalobu zamietnuť, dospel najvyšší súd na základe dvoch argumentov:

V prvom rade sa najvyšší súd nestotožnil so záverom odvolacieho súdu, že žalovaná v konaní nepožadovala započítanie plnení v celkovej sume 1.348.896,- Sk.

V tejto súvislosti najvyšší súd uvádza, že „Podľa zápisnice z pojednávania na Okresnom súde v Trnave dňa 29. 09. 2004 žalovaný sa vo veci vyjadril tak, že žalobca vykonal z predmetu plnenia uvedeného v mandátnej zmluve bod 3.2 a bod 3.3 len čiastočne, bod 3.4 a 3.5 nevykonal. Považuje preto sumu 1.348.896,- Sk, ktorú mu preukázateľne zaplatil, za dostatočnú odplatu za vykonané práce.

Citované vyjadrenie žalovaného na pojednávaní dňa 29. 09. 2006 síce slovami obyčajného človeka neprávnik a netechnika jednoznačne vyjadruje jeho vôľu, aby súd tieto jeho už poskytnuté plnenia započítal, a to tak, že ich žalovaný považuje za dostatočné a primerané.

V súvislosti s vyššie uvedeným argumentom najvyššieho súdu považujem za potrebné poznamenať, že žalovaná nikdy v konaní neprejavila vôľu započítať plnenia v celkovej sume 1.348.896,- Sk (resp. ich zodpovedajúcu časť) proti mnou uplatňovanému žalobnému nároku. A to ani v dovolacom konaní, kde bola zastúpená kvalifikovanou advokátkou.

Najvyšší súd celkom svojvoľným výkladom slov žalovanej prednesených na pojednávaní konanom na okresnom súde dospel k záveru, že žalovaná si uplatnila započítaciu námietku. Ani okresný a ani krajský súd sa nikdy prípadnou započítacou námietkou nezaoberali, nakoľko nebola vznesená. Je celkom neprípustné, aby najvyšší súd nahrádzal prejavy a vôľu účastníka konania a svojvoľne vykladal jeho prejav. Opätovne zdôrazňujem, že takúto argumentáciu žalovaná neuviedla ani v dovolaní spísanom advokátkou, teda nie „neprávnikom“.

Ďalší argument najvyššieho súdu týka sa posúdenia primeranosti plnenia žalovanej za mnou vykonané práce. V tejto súvislosti najvyšší súd uviedol, že „Rovnako sa dovolací súd nestotožnil s pochybnosťami odvolacieho súdu o tom, či žalobcovi už vyplatená suma vzhľadom na rozsah prác, ktoré pre žalovaného vykonal, je postačujúca a primeraná, pričom svoje pochybnosti odôvodnil tým, že nemá oporu ani v zákone ani vo vykonanom dokazovaní. Je pravdou, že súd 1. stupňa nijaké dokazovania v smere primeranosti už zaplatenej sumy k skutočne vykonaným prácam nevykonal. Odvolací súd zrejme mal na mysli znalecký posudok, je však nesporné, že zadováženie znaleckého posudku by bolo nielen finančne nákladné, ale značne by predĺžilo aj trvanie konania. Súd 2. stupňa

pravdepodobne, rovnako ako dovolací súd, vychádzal zo svojej rozhodovacej praxe a zo skutočnosti, že z úhrnnej sumy dohodnutej v mandátnej zmluve 1 806 591 Sk ostala po preukázanom zaplatení obnosu 1 348 896 Sk čiastka 457 695 Sk na činnosti, ktoré boli predmetom plnenia podľa bodu 3.4 a 3.5., ako aj ešte nevykonaných činností podľa bodu 3.3. a uzavrel, že ide o sumu postačujúcu a primeranú, najmä keď to navrhol a uznal žalovaný“.

Vyššie uvedená argumentácia najvyššieho súdu opäť vykazuje známky výraznej svojvôle. Najvyšší súd, bez toho, aby boli súdmi nižších stupňov vykonané akékoľvek dôkazy ohľadom primeranosti žalovanou vyplatenej sumy za mnou reálne uskutočnené práce, urobil záver o primeranosti žalovanou vyplatenej sumy 1.348.896,- Sk. Bez vyjadrenia odborníka, znalca, len na základe názoru žalovanej, ktorá je, ako to najvyšší súd vyššie uviedol „obyčajný človek neprávník a netechnik“ a na základe svojej rozhodovacej praxe. Podľa môjho názoru takto odborné otázky, ako je posúdenie cien za projektové a stavebné činnosti, nie je možné považovať za skutočnosti súdu známe z rozhodovacej praxe, ktoré sa nemusia dokazovať (§ 121 OSP). Ak by sa takýto názor pripustil, mohli by súdy obdobné prípady rozhodovať v podstate bez vykonania akéhokoľvek dokazovania, len na základe svojho posúdenia, ide o celkom neprijateľný postup.

Odôvodňovať takýto postup finančnou náročnosťou a predĺžením konania je rovnako neprijateľné. Hospodárnosť konania a ani právo na prejednanie veci v primeranej lehote nemôže v danom prípade stáť nad právom na riadne zistenie skutkového stavu a teda nad právom na spravodlivé súdne konanie. Navyše podotýkam, že predmetný spor sa začal ešte v roku 2005. Z tohto pohľadu už prípadné nariadenie znaleckého dokazovania by beztak extrémne dlho trvajúci spor nijak výrazne nepredlžilo a nič by nemenilo na fakte, že toto konanie trvá už neprimerane dlho.

Sťažnosťou napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu je z vyššie uvedených dôvodov arbitrárne, a je preto v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.»

3. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy... a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... bolo postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo 42/2010 a jeho rozsudkom z 19. 4. 2011 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo 42/2010 z 19. 4. 2011 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume... 261,82 EUR, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

4. Z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo 42/2010 z 19. apríla 2011 vyplýva, že ním bol zmenený rozsudok Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 21 Cob 17/2010 z 13. apríla 2010 tak, že nárok žalobcu priznaný žalobcovi proti žalovanému zamietol.

Z podstatnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vyplýva:

«Z obsahu spisu vyplýva, že odvolací súd rozhodol vo veci napadnutým rozsudkom po tom, čo súd I. stupňa rozsudkom zo dňa 15. 06. 2009, č. k. 2 Cb 115/2005-243 zamietol žalobu, rovnako ako to urobil rozsudkom zo dňa 06. 12. 2006, č. k. 21 Cb 115/2005-171, ktorý odvolací súd uznesením zo dňa 31. 10. 2007, č. k. 2 Cob 39/2007-194 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobca si spornú sumu v žalobe uplatnil titulom nezaplatenia faktúry č. 01/05 zo dňa 21. 01. 2005 vystavenej na základe mandátnej zmluvy z 24. 09. 2004 v znení dodatku č. 1 zo dňa 21. 10. 2004.

V odvolaní proti žalobu zamietajúcemu rozsudku súdu 1. stupňa žalobca uviedol (č. l. 184), že z dôvodu zamedzenia špekulácií žalovaného s absolútnou neplatnosťou dodatku č. 2 k mandátnej zmluve i z dôvodu urýchlenia konania s cieľom preukázania jednoznačnosti svojho nároku vzal čiastočne svoj návrh späť a znížil tak fakturovanú cenu určenú dodatkom č. 1 na cenu dohodnutú v mandátnej zmluve.

Pokiaľ ide o dodatok č. 1 k mandátnej zmluve, súd 1. stupňa i odvolací vyslovili názor, že je neplatný a dovolací súd sa s týmto názorom i jeho odôvodnením týmito súdmi plne stotožnil.

V mandátnej zmluve č. 04/2004 zo dňa 29. 09. 2004 obsahuje dohodu o cene čl. V. označený ako Odplata.

Podľa bodu 5.1 mandant zaplatí mandatárovi odplatu za činnosť v rozsahu čl. III tejto zmluvy čiastku 1 806 591 Sk včítane DPH.

Spôsob a formu platenia upravuje čl. VI.

Podľa bodu 6.1. mandant zaplatí mandatárovi odplatu uvedenú v čl. V. tejto zmluvy na základe faktúry mandatára v týchto etapách:

po zabezpečení výberu zhotoviteľ podľa zákona NR SR č. 523/2003 Z. z. o verejnom obstarávaní... 238.000 Sk z celkovej čiastky za výkon inžinierskej činnosti včítane DPH.

podľa % plnenia stavebných prác zhotoviteľom stavby, príslušné % z ceny za výkon inžinierskej činnosti včítane DPH.

Citované znenie bodu VI. mandátnej zmluvy nasvedčuje tomu, že vyúčtovanie týchto prác malo byť obsahom prvej faktúry za činnosti vykonané mandatárom – žalobcom.

Predmet mandátnej zmluvy obsahuje čl. III. Uvádza sa v ňom: ...

Z porovnania citovaného znenia čl. III mandátnej zmluvy s činnosťami, za ktorých vykonanie žalobca vystavil a žalovaný zaplatil faktúry č. 06/04, 08/04 a 09/04 je zrejmé, že odvolací súd opodstatnene v odôvodnení rozsudku konštatuje, že plnenie, ktoré poskytol žalobcovi na uvedené faktúry, celkom vo výške 1 348 896 Sk, nemožno považovať za plnenie na žalovaný nárok, pričom ho považuje za plnenie poskytnuté z neplatného právneho úkonu - dodatku č. 1 k mandátnej zmluve.

Dovolací súd sa však nestotožnil so záverom odvolacieho súdu, že žalovaný započítanie týchto plnení nepožadoval, čo bolo dôvodom, že odvolací súd na ne neprihliadal.

Podľa zápisnice z pojednávania na Okresnom súde v Trnave dňa 29. 09. 2004 žalovaný sa vo veci vyjadril tak, že žalobca vykonal z predmetu plnenia uvedeného v mandátnej zmluve bod 3.2. a bod 3.3 len čiastočne, bod 3.4 a 3.5 nevykonal. Považuje preto sumu 1 348 896 Sk, ktorú mu preukázateľne zaplatil, za dodatočnú odplatu za vykonané práce.

Citované vyjadrenie žalovaného na pojednávaní dňa 29. 09. 2000 síce slovami obyčajného človeka neprávnik a netechnika jednoznačne vyjadruje jeho vôľu, aby súd tieto jeho už poskytnuté plnenia započítal, a to tak, že ich žalovaný považuje za dostatočné a primerané.

Rovnako sa dovolací súd nestotožnil s pochybnosťami odvolacieho súdu o tom, či žalobcovi už vyplatená suma vzhľadom na rozsah prác, ktoré pre žalovaného vykonal, je postačujúca a primeraná, pričom svoje pochybnosti odôvodnil tým, že nemá oporu v zákone ani vo vykonanom dokazovaní. Je pravdou, že súd 1. stupňa nijaké dokazovania v smere primeranosti už zaplatenej sumy k skutočne vykonaným prácam nevykonal. Odvolací súd zrejme mal na mysli znalecký posudok. Je však nesporné, že zadováženie znaleckého posudku by bolo nielen finančne nákladné, ale značne by predĺžilo aj trvanie konania. Súd 1. stupňa pravdepodobne, rovnako ako dovolací súd vychádzal zo svojej rozhodovacej praxe a zo skutočnosti, že z úhrnnej sumy dohodnutej v mandátnej zmluve 1 800 591 Sk ostala po preukázanom zaplatení obnosu 1 348 896 Sk čiastka 437 695 Sk na činnosti, ktoré boli predmetom plnenia podľa bodu 3.4 a 3.5 ako aj ešte nevykonaných činností podľa bodu 3.3. a uzavrel, že ide o sumu postačujúcu a primeranú, najmä keď to navrhol a uznal žalovaný.»

5. Ústavný súd pre úplnosť uvádza na vec vzťahujúcu sa podstatnú časť odôvodnenia rozsudku krajského súdu sp. zn. 21 Cob 17/2010 z 13. apríla 2010, v ktorom vyslovil:

„Odvolací súd už v uznesení č. k. 21Cob 39/2007-194 zo dňa 31. 10. 2007 uložil súdu prvého stupňa doplniť dokazovanie najmä posúdiť právny titul, na základe ktorého by mal nárok žalobcovi vzniknúť a preukázať riadne vykonanie činnosti v spojení s nárokom na odplatu, ktorá je predmetom konania. Súd prvého stupňa sa napriek tomu dokazovaniu v tomto smere v dostatočnom rozsahu nevenoval a svoju pozornosť zameral najmä na posúdenie dodatku č. 1, ktorý účastníci k mandátnej zmluve uzatvorili a ktorý prvostupňový súd kvalifikoval ako absolútne neplatný právny úkon. S týmto záverom sa stotožňuje i odvolací súd, ale ho nepovažuje pre posúdenie nároku na plnenie za relevantný...“

Úhrady z faktúr č. 04/2004, 08/2004 a 09/2004 tak nemožno považovať za plnenie na žalovaný nárok i pokiaľ sa jedná o plnenia poskytnuté z neplatného právneho úkonu.

Žalovaný započítanie týchto plnení nepožadoval, preto odvolací súd na ne neprihliadal, pretože je na úvahe žalovaného, ako sa s plnením poskytnutým žalobcovi na základe neplatného právneho úkonu vysporiada...“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

8. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie

ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

9. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

10. Z námietok uvedených v ústavnej sťažnosti je zjavné, že sťažovateľ sa zo strany ústavného súdu domáha prehodnotenia záverov najvyššieho súdu spôsobom, ktorý by mal nasvedčovať opodstatnenosti jeho právneho názoru, t. j. neodôvodnenosti zamietnutia sťažovateľovej žaloby (nepriзнania uplatňovaného nároku). Odôvodnenie rozhodnutia v časti uplatnenia započítacej námietky, ako aj v časti primeranosti plnenia žalovanej považuje za „celkom svojvoľný výklad“, resp. „argumentáciu vykazujúcu známky výraznej svojvôle“, čo považuje za zásah do označených základných a iných práv.

11. Podľa názoru ústavného súdu uvedený výklad najvyššieho súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Najvyšší súd jasným a zrozumiteľným spôsobom vysvetlil, prečo sa nestotožnil s názorom krajského súdu (bod 5) o neuplatnení

započítacej námietky s odkazom na zápisnicu z pojednávania okresného súdu z 29. septembra 2004 (bod 4).

12. Už samotný krajský súd vo svojom rozhodnutí zdieľa rovnaký názor s okresným (prvostupňovým) súdom o absolútnej neplatnosti dodatku č. 1 mandátnej zmluvy. Zároveň pripustil, že žalovaný (Obec Šelpice) už poskytol sťažovateľovi plnenie vo výške 1 348 896 Sk, no z dôvodu neuplatnenia započítacej námietky *„je na úvahe žalovaného, ako sa s plnením poskytnutým žalobcovi [sťažovateľovi, pozn.] na základe neplatného právneho úkonu vysporiada“*. Teda, ak by krajský súd v konaní zistil uplatnenie započítania, prihliadal by naň. Samotný započítací prejav zistil v konaní o dovolaní najvyšší súd, zaplatenie žiadnym spôsobom nespochybnil žiaden účastník konania, a preto nárok sťažovateľa zamietol. Za týchto okolností záver najvyššieho súdu o potrebe vykonania znaleckého dokazovania nemožno považovať za arbitrárny či zjavne neodôvodnený. Ústavný súd preto nemal dôvod do rozsudku najvyššieho súdu zasiahnuť.

13. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. marca 2012